

Arrest

nr. 147 404 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 29 januari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 12 december 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via Eurodac blijkt dat hun vingerafdrukken reeds werden genomen op 7 december 2014 in Hongarije.

1.3. De Belgische overheden richten op 8 januari 2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse overheden.

1.4. Op 19 januari 2015 laten de Hongaarse overheden schriftelijk weten dat verzoekers op 7 december 2014 een (eerste) asielaanvraag indienden maar kort daarna verdwenen.

Omwille van dit feit stemmen de Hongaarse overheden in met de terugname van verzoekers in toepassing van artikel 18, lid 1, b van de verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 26 *quater*). Deze vormen de bestreden beslissingen waarvan verzoekers dezelfde dag in kennis werden gesteld.

De motieven van de eerste bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luiden als volgt:

*“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Hongarije** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel **18(1) b** van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

De betrokkene, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen vroegen op 12.12.2014 asiel in België. De betrokkene legde een identiteitskaart van Kosovo met nummer ID03804559, afgegeven op 03.09.2012 en geldig tot 03.09.2022, voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.12.2014 werden geregistreerd te Szeged (Hongarije) vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene, staatsburger van Kosovo van Albanese afkomst, werd gehoord op 12.12.2014 en verklaarde dat hij en zijn gezin Kosovo op 04.12.2014 verlieten. Toen ze de Servisch-Hongaarse grens wilden oversteken werden ze tegengehouden en naar het politiebureau van Szeged gebracht. Daar werden de vingerafdrukken geregistreerd en werden de betrokkenen naar eigen zeggen ondergebracht in de garage. Ze verbleven daar twee dagen en kregen geen eten. Een keer per dag kregen ze wat brood. Na twee dagen mochten de betrokkene en zijn gezin beschikken. De betrokkene stelde dat ze een document ontvingen, maar niet weten wat de inhoud ervan was. Hij stelde geen asiel te hebben gevraagd in Hongarije. De betrokkene en zijn gezin vervolgden hun weg en kwamen naar eigen zeggen op 12.12.2014 in België aan. We merken op dat de betrokkene naar eigen zeggen in 1992 asiel vroeg in Duitsland, maar na enkele maanden terugkeerde naar Kosovo.

Op 08.01.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 19.01.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. De Hongaarse instanties deelden mee dat de betrokkene op 07.12.2014 asiel vroeg, maar korte tijd daarna verdween met onbekende bestemming.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat in België vrede heerst. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij en zijn gezin in Hongarije slecht werden behandeld. De betrokkene voegde toe dat hij nog liever zelfmoord pleegt dan terug te keren naar Hongarije. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de

asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 12.12.2014 verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij en zijn gezin in Hongarije slecht werden behandeld. De betrokkene voegde toe dat hij nog liever zelfmoord pleegt dan terug te keren naar Hongarije.

Betreffende deze motieven van verzet tegen een overdracht aan Hongarije merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van zijn beweringen te beoordelen. Wat de vermeende slechte behandeling betreft maakt de betrokkene melding van het feit dat ze slechts eenmaal per dag brood kregen, maar verder duidde hij zijn beweringen niet. Verder benadrukken we dat de betrokkene stelde dat hij maar twee dagen in Hongarije verbleef vooraleer door te reizen en geen asiel vroeg. De Hongaarse instanties deelden in hun antwoord d.d. 19.01.2015 mee dat de betrokkene snel na het indienen van zijn asielaanvraag met onbekende bestemming verdween. We zijn van oordeel dat hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene, niet geïnteresseerd in een asielaanvraag in Hongarije, meteen wilde doorreizen naar België en zich dan ook onttrok aan de Hongaarse instanties. Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 10.12.2014 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : "UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende opvang meldt het AIDA-rapport dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra ("Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vámoszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities", pagina 40, alinea's 7 en 8). Verder wordt in het AIDA-rapport gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen ("Asylum seekers residing in reception centres receive accommodation, three meals per day (in some reception centres they can receive the food allowance instead, if they wish to cook for themselves), a monthly allowance for purchasing hygienic items and pocket money (once their application is referred to the in-merit procedure)", pagina 38, alinea 3).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Régulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 12.12.2014 geen in België verblijvende familie te hebben. Een zus van de betrokkene verblijft in Zwitserland, een andere in Zweden.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luiden als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen vroegen op 12.12.2014 asiel in België. De betrokkene legde een identiteitskaart van Kosovo met nummer ID03804566, afgegeven op 03.09.2012 en geldig tot 03.09.2022, en de geboorteaktes van haar drie kinderen voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 07.12.2014 werden geregistreerd te Szeged (Hongarije) vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene, staatsburger van Kosovo van Albanese afkomst, werd gehoord op 12.12.2014 en verklaarde dat zij en haar gezin Kosovo op 04.12.2014 verlieten. Toen ze de Servisch-Hongaarse grens wilden oversteken werden ze tegengehouden en naar het politiebureau van Szeged gebracht. Daar werden de vingerafdrukken geregistreerd en werden volgens de betrokkene de mannen gescheiden van de vrouwen en kinderen. Na twee dagen kregen de betrokkene en haar gezin hun identiteitsdocumenten terug en mochten ze beschikken. De betrokkene stelde geen asiel te hebben gevraagd in Hongarije. De betrokkene en haar gezin vervolgden hun weg en kwamen naar eigen zeggen op 12.12.2014 in België aan.

Op 08.01.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Hongaarse instanties, die op 19.01.2015 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De Hongaarse instanties deelden mee dat de betrokkene op 07.12.2014 asiel vroeg, maar korte tijd daarna verdween met onbekende bestemming.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat België haar bevalt. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat zij en haar gezin in Hongarije slechter dan dieren werden behandeld.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 12.12.2014 verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat zij en haar gezin in Hongarije slechter dan dieren werden behandeld. Betreffende deze motieven van verzet tegen een overdracht aan Hongarije merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van haar beweringen te beoordelen. Wat de vermeende slechte behandeling betreft merken we op dat de betrokkene haar beweringen nauwelijks duidt en concretiseert. Verder benadrukken we dat de betrokkene stelde dat ze maar enkele dagen in Hongarije verbleef vooraleer door te reizen en geen asiel vroeg. De Hongaarse instanties deelden in hun antwoord d.d. 19.01.2015 mee dat de betrokkene snel na het indienen van haar asielaanvraag met onbekende bestemming verdween. We zijn van oordeel dat hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene, niet geïnteresseerd in een asielaanvraag in Hongarije, meteen wilde doorreizen naar België en zich dan ook onttrok aan de Hongaarse instanties. Verder wensen we op te merken dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije op 10.12.2014 ingediende verzoek tot internationale bescherming nog niet definitief werd afgesloten ("De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Hongaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : "UNHCR observes that Hungary no longer déniés an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrivai in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia

or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary", pagina 2, alinea 1).

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivan & Anikô Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: "Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Régulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing", pagina 49, alinea 3).

Op grond van bovenvermelde informatie is er ons inzien geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene, wiens in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn.

Betreffende opvang meldt het AIDA-rapport dat de condities in de verschillende open opvangcentra in Hongarije wel verschillen en maakt het gewag van klachten van bewoners over de hygiëne in onder meer het centrum van Debrecen, het grootste open centrum van Hongarije, maar maakt het geen melding van significante inbreuken op hygiëne, veiligheid of het verstrekken van voedsel in de centra ("Conditions in reception centres differ. In all centres residents get three meals per day or a food allowance (only possible in Debrecen and Bicske)...in all centres regular cleaning is arranged. Vámoszabadi and Balassagyarmat are relatively clean, in Debrecen and Bicske the residents complain about the level of cleanness. Number of toilets and showers are sufficient in all facilities", pagina 40, alinea's 7 en 8). Verder wordt in het AIDA-rapport gesteld dat in opvangcentra verblijvende personen drie maaltijden per dag krijgen ("Asylum seekers residing in reception centres receive accommodation, three meals per day (in some reception centres they can receive the food allowance instead, if they wish to cook for themselves), a monthly allowance for purchasing hygienic items and pocket money (once their application is referred to the in-merit procedure)", pagina 38, alinea 3).

In het algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (AIDA-rapport, up-to-date tot 30.04.2014; Grusa Matevzic, "European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation. National Report - Hungary", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update", december 2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Hongarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen

aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor d.d. 12.12.2014 geen in België verblijvende familie te hebben. Twee van haar vijf broers verblijven in Duitsland.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. De betrokkene bracht tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen (\ tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 3.2, 6 en 8 van de Dublin III-verordening en van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoekers werpen verder een manifeste appreciatiefout op.

Het enige middel wordt als volgt uiteengezet:

"Voorafgaande opmerking

De wederpartij geeft geen concrete bewijs om aan te tonen dat de Hongaarse instanties het onderzoek van hun eerste asielaanvraag zullen aanvaarden. Hongarije voldoet niet aan de internationale bepalingen. Het gevaar bestaat dat ze ook de verordening Dublin III niet naleeft.

(De verzoekers verwijzen naar "de situatie van de asielzoekers in Hongarije, p.4 van het verzoekschrift + stuk 4 : "German court : Hungary does not meet minimum EU asylum standards" + stuk 6 : Disrespect for European Values in Hungary http://helsinki.hu/wp-content/uploads/Disrespect_for_values-Nov2014.pdf)

Eenzijds, stelden de verzoekers dat ze een document ontvingen maar niet weten wat de inhoud ervan was. Het is mogelijk dat impliciet hun asielverzoek wordt afgezien. (Ze wisten niet dat ze een asielaanvraag hadden ingediend). Indien dat het geval is, moeten ze een andere asielaanvraag indienen. Dit extract van een rapport van "THE HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE" gaat over de asielverzoekers die naar Hongarije terugkeren wegens de verordening Dublin III:

"Asylum-seekers returned to Hungary from another EU Member State under the Dublin III Regulation (hereinafter: Dublin returnees) have to submit a subsequent asylum application upon return in the following cases:

- if the asylum-seeker withdrew his/her first application in writing;
- if the asylum-seeker received a negative decision either in the admissibility procedure or in the in-merit procedure and did not request judicial review; if the asylum-seeker received a negative decision from the court.

Until January 2014, asylum-seekers who had previously sought asylum in Hungary but whose claim was withdrawn in writing or it was finally refused and who were later transferred back from another Member State faced serious obstacles in regaining access to the asylum procedure and to having a full examination of their claim. Upon their return, they were issued a removal order by the OIN. If they insisted on maintaining their asylum claim, they had to submit a subsequent application. However, such subsequent applications did not trigger the automatic suspension of removal orders, which had put such asylum-seekers at the risk of being removed from the EU territory without having their claim examined on their merits in any EU Member State."

(information note on asylum-seekers in detention and in dublin procedures in hungary – The Hungarian Helsinki Committee – May 2014 - <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf> - p.19 - ,Stuk 5)

Anderzijds, is het ook mogelijk dat hun asielprocedure werd afgesloten omdat ze afwezig waren. Bijgevolg moeten ze een andere asielaanvraag indienen (een tweede asielaanvraag). De Hongaarse instanties kunnen een procedure afgesloten als een asielverzoeker niet aanwezig is:

"Under the Asylum Act, the OIN may issue a decision in the absence of the applicant if it considers that it has enough information to be able to take a decision on the asylum application.⁵⁵ This is important because if a person absconds and the OIN issues a negative decision in absentia, the asylum-seeker who is later on returned under the Dublin procedure to Hungary will have to submit a subsequent application and present new facts and evidence in support of his/her claim.

According to the Dublin III Regulation, the responsible Member State that takes back the applicant whose application has been rejected only at the first instance shall ensure that the applicant has or has had the opportunity to seek an effective remedy against the rejection. According to the OIN, the applicant only has a right to request a judicial review in case the decision has not yet become legally binding.⁵⁷ Since a rejection decision becomes binding once the 8-day long deadline for seeking judicial review has passed without such a request being submitted, the HHC believes that the Hungarian practice is in breach of the Dublin III Regulation because in such cases Dublin returnee applicants are not afforded an opportunity to seek judicial review after their return to Hungary. In case that the OIN issued a rejection decision in absentia (either in the preliminary procedure or in the in-merit procedure), the applicant does not have the right to request a judicial review at the court upon his/her return to Hungary, if the deadline for seeking the review has already expired in the meantime."

(information note on asylum-seekers in detention and in dublin procedures in hungary – The Hungarian Helsinki Committee – May 2014 - <http://helsinki.hu/wp-content/uploads/HHC-Hungary-info-update-May-2014.pdf> - p.20 – Stuk 5)

In beide gevallen, zullen ze niet een effectieve procedure hebben als ze een andere asielaanvraag zullen indienen.

De situatie van de asielzoekers in Hongarije

De wederpartij zich baseert bij zijn besluit op twee rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije en zegt dat "niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest":

Wat betreft: "AIDA-rapport, up-to-date 30.04.2014»: De wederpartij heeft geen rekening gehouden met de laatste bijwerking van deze rapport. We kunnen op het website van AIDA (Asylum Information Database) vinden:

- The updated report is up-to-date as of 30 April 2014. - Please note: an update on detention of families of 4 November 2014 is available here (Stuk 3)

In tegenstelling met het argument van de wederpartij kunnen we lezen in dit document dat de situatie in Hongarije voor asielzoekers met kinderen kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest :

“Since September 2014, asylum seeking families with children are detained in Hungary based on a provision (Section 31/A (7) of the Asylum Act) that has been in force since the introduction of asylum detention in July 2013, but that had however never been applied before.

According to the law, families can be detained for up to 30 days. According to the information from persons working in the field, the asylum detention facilities in Békéscsaba and Debrecen are now used specifically for detaining families, while Nyírbátor is used for single men.

The Hungarian Helsinki Committee (HHC) expresses concern over the situation of asylum detention facilities, which are not appropriate for the detention of families. Children do not attend school, no recreational or educational activities are organised inside the centres, very few leisure materials are available and food is not adequate for children. The HHC received also complaints from detainees that children are intimidated by police officers and armed security guards in uniform, with truncheons and handcuffs, present in the facilities.

In addition, the facility in Debrecen is particularly unsuitable for families, as the small and bleak fenced courtyard, with no trees or benches, cannot be used for any meaningful free-time activity.”

In Hongarije zijn de asielzoekers met kinderen in een gesloten centrum aangehouden. Kinderen in een gesloten centrum te vastgehouden is niet in overstemming met verschillende internationale bepalingen. Bovendien zijn de voorwaarden van detentie ook niet in overstemming met die bepalingen:

- Het artikel 3 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind.

“Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

- De artikelen 28 tot 30 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind.

“Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Artikel 30 Kinderen uit minderheidsgroepen

Een kind uit een etnische, religieuze of linguïstische minderheidsgroep heeft recht om zijn of haar eigen cultuur te beleven, godsdienst te belijden of taal te gebruiken.”

- Het artikel 27 van het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind.

“Marteling en andere vormen van wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van het kind zijn verboden. Kinderen mogen niet veroordeeld worden tot de doodstraf of tot levenslange gevangenisstraf. Opsluiting van een kind mag alleen als uiterste maatregel en dan zo kort mogelijk. Als een kind wordt opgesloten, moet de rechter zo snel mogelijk beslissen of dat mag. Het kind heeft daarbij recht op juridische steun. Kinderen mogen niet samen met volwassenen opgesloten worden. Alle kinderen in detentie hebben recht op een menswaardige behandeling en op contact met hun familie.”

Betreffend de detentie van minderjarigen in een gesloten centrum kunnen we verwijzen naar de verschillende arresten van Het Europees Hof voor de rechten van de mens die die praktijken heeft veroordeelt (Zaak MUBILANZILA MAYEKA ET KANIKI MITUNGA c. BELGIE dd. 12 oktober 2006 / Zaak KANAGARATNAM ET AUTRES C. BELGIQUE dd. 13 december 2011)

Altijd in dit document kunnen we lezen dat:

“Grounds for detention of asylum seekers include, among others, identification purposes, the submission of the asylum application at the airport, and risk of absconding. As highlighted in the latest version of the AIDA report, the latter ground is sometimes assessed in a “very arbitrary way”, as it may be based on the asylum seeker’s statement that Hungary is not their preferred country of destination.”

De verzoekers lopen het risico te worden gediscrimineerd omwille van het feit dat Hongarije was niet hun land van bestemming. De Hongaarse autoriteiten weten nu dat ze een asielaanvraag hebben ingediend op onze grondgebied.

Altijd in dit document kunnen we ook lezen dat:

“Despite the Asylum Act’s provision that the detention of families can be ordered only as “a measure of last resort”, the HHC believes that this safeguard is not applied, in contrast with the principle of the best interest of the child. In particular, the best interest of the child is not taken into account and alternatives to detention are not duly considered. Therefore, decisions to detain families are not taken on the basis of an individual assessment as foreseen by Article 8(2) of the recast Reception Conditions Directive.”

Er dient te worden geconstateerd dat de Hongaarse autoriteiten het artikel 8 van het richtlijn 2013/33/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking). Het subsidiariteitsbeginsel wordt niet nageleefd.:

“De lidstaten houden een persoon niet in bewaring om de enkele reden dat hij een verzoeker is overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning of intrekking van internationale bescherming (1).

2. *In de gevallen waarin zulks nodig blijkt en op grond van een individuele beoordeling van elk geval, mogen de lidstaten een verzoeker in bewaring houden wanneer andere, minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast”*

De wederpartij heeft een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag gedaan. Terwijl dit informatie beschikbaar is op de website van Asylum Information Database. Uw Raad heeft al een beslissing van de wederpartij voor die redenen geannuleerd. (RVV 30 januari 2015, n°137.196 – Newletters EDEM januari 2015)

De beslissing van de wederpartij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd. Het artikel 62 van de wet van 1980 wordt geschonden. De wederpartij begaat een manifeste appreciatie fout.

De wederpartij heeft geen rekening met het artikel 6 van verordening 604/2013 gehouden:

“1. Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.

2. *De lidstaten zorgen ervoor dat de niet-begeleide minderjarige bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan door een vertegenwoordiger. De vertegenwoordiger beschikt over de kwalificaties en de expertise om ervoor te zorgen dat tijdens de procedures die in het kader van deze verordening worden gevolgd, rekening wordt gehouden met het belang van de minderjarige. Deze vertegenwoordiger heeft toegang tot de inhoud van de toepasselijke documenten in het dossier van de verzoeker, met inbegrip van de specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen. Dit lid laat de toepasselijke bepalingen van artikel 25 van Richtlijn 2013/32/EU onverlet.*

3. *Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:*

a) de mogelijkheden van gezinshereniging;

b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;

c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Volgens het arrest Tarahel tegen Suisse van het Europees Hof voor de rechten van de mens dd. 4 november 2014 : *« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...) Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3.»*

We moeten de algemene situatie in Hongarije en de bijzondere situatie van de verzoekers onderzoeken. Indien de verzoekers naar Hongarije gaan, zullen ze een gewoon asielprocedure hebben. Dus lopen ze het risico in een gesloten centrum te worden vastgehouden. De wederpartij zegt dat “de Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat-indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.”

Volgens Uw Raad : “De gemachtigde had in casu de moeite moeten doen na te gaan of er in het geval van verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan gelet op de informatie in haar bezit en die zij overigens partieel citeert ter staving van de bestreden beslissing. Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, blijkt op het eerste gezicht noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek, conform artikel 3 van het EVRM en de relevante rechtspraak van het EHRM, werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek in het kader van opvang voor Dublin terugkeerders wiens asielaanvraag nog niet definitief werd behandeld in Italië.” (RVV 30 januari 2015, n°137.196 – Newletters EDEM Januari 2015)

Er is geen garantie dat de verzoekers een voldoende onthaal zullen hebben in het dossier van de wederpartij en gezien het bovenstaande. Bovendien heeft de wederpartij geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekers en hun drie kinderen gehouden. De verzoekers kunnen als kwetsbare personen worden beschouwd.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (schending artikel 3 EVRM).

Het HCR vraagt aan de lidstaat het artikel 3 (2) van de Verordening Dublin III (genoemde de soevereiniteitsclausule) en het artikel 15 (de humanitaire clausule) toe te passen.

Bijgevolg, gezien de beschreven situatie diende verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen op straffe van het artikel 3 van het EVRM en de soevereiniteitsclausule te schenden.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Zij betogen dat de verwerende partij geen bewijs levert van het feit dat de Hongaarse autoriteiten het onderzoek van de eerste asielaanvraag zullen aanvatten. Zij stellen niet te weten wat er met hun asielaanvraag in Hongarije is gebeurd. Het zou volgens hen kunnen dat die werd afgesloten daar zij niet aanwezig waren. Ze zullen in ieder geval niet de effectieve procedure hebben als ze een andere aanvraag indienen. De verwerende partij zou geen rekening gehouden hebben met de laatste bijwerking van het AIDA rapport. De situatie voor asielzoekers met kinderen zou gelijkgesteld kunnen worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In het rapport zou melding gemaakt zijn van de centra in Bekescsaba en Debrecen. De verwerende partij zou een geselecteerde lezing hebben gedaan van het AIDA Verslag. Ze stellen tenslotte als kwetsbare personen te kunnen worden beschouwd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten d.d. 19 januari 2015 instemden met het verzoek tot terugname van verzoekers en hierbij uitdrukkelijk verwezen naar de toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Artikel 18

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;” (eigen onderlijning)

Uit de expliciete toepassing van artikel 18.1.d volgt dat de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijk verklaarden dat verzoekers in Hongarije een asielaanvraag indienden in Hongarije en dat de familie kort nadien verdween. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat er reeds een beslissing ten gronde werd genomen. Bovendien konden de Hongaarse autoriteiten geen beslissing ten gronde nemen omtrent de asielaanvraag nu verzoekers zelf verkozen om te verdwijnen.

In een gelijkaardige zaak stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 137.405 d.d. 27 januari 2015 onder meer als volgt:

“(…) De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat Hongarije instemde met het aan hen gerichte verzoek tot terugname van de betrokkene op grond van artikel 18 (1) van de Dublin III Verordening.

Artikel 18 (1) van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

(…)

Hieruit blijkt dat de door verzoeker op 10 december 2014 ingediende asielaanvraag nog niet definitief werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten.(…)” (eigen onderlijning). De Raad vervolgde

dat op basis van de rapporten waarvan in de beslissing een analyse kon worden gemaakt, niet worden besloten tot een schending van artikel 3 EVRM.

Waar verzoekers verwijzen naar het AIDA landenrapport waarin melding wordt gemaakt van detentie voor asielzoekers die meervoudige asielaanvragen hebben ingediend, dient te worden opgemerkt dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat hij zou behoren tot de categorie van asielzoekers die een meervoudige aanvraag hebben ingediend. In het rapport van mei 2014 van het 'Hungarian Helsinki Committee' werd gesteld "dat hoogstens iets meer dan 40% van de mannelijke asielzoekers in een detentiesituatie vertoeft. Bijgevolg kan verzoeker door dit rapport aan te halen geenszins aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk zal worden gedetineerd. Uit een ander landenrapport blijkt trouwens dat Dublin-getransfereerden wier asielaanvraag nog niet volledig werd behandeld buitend e groep van gedetineerde asielzoekers vallen (zie punt 2.3.2.6)." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 135.311 d.d. 17 december 2014)

In arrest nr. 135.311 d.d. 17 december 2014 oordeelde de Raad onder meer wat volgt:

"(...) Uit de transfer acceptance van het Hongaarse Office of Immigration and Natinality van 11 december 2014, blijkt echter dat verzoeker op 14 november 2014 in Hongarije een asielaanvraag heeft ingediend, maar kort na deze asielaanvraag 'verdwenen' zou zijn. Hieruit kan worden afgeleid dat minstens vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de betrouwbaarheid van de verklaringen van verzoeker over zijn asielaanvraag en over zijn detentiesituatie in Hongarije. Het komt immers weinig aannemelijk voor dat verzoeker, die beweert vastgehouden in een transportcontainer, zomaar kon 'verdwijnen'. De bewering van verzoeker dat hij werd vastgehouden "zonder eten, drinken of verwarming" strookt trouwens niet met de landen informatie die door de gemachtigde van de staatssecretaris werd geraadpleegd en die in de bestreden beslissing wordt weergegeven waaruit blijkt dat er, behoudens lokale hygiëne-problemen, in Hongarije geen structurele tekortkomingen kunnen worden vastgesteld met betrekking tot de waarborgen uit de Opvangrichtlijn en zeker niet wat het verstrekken van voedsel betreft. Verzoeker brengt zelf geen enkel objectief gegeven aan om zijn ongestaafde beweringen over zijn vernederende behandeling in Hongarije te staven waardoor het voorgehouden aandeel prima facie weinig ernstig overkomt.

Het EHRM heeft in het arrest van 6 juni 2013 (nr. 2283/12), met betrekking tot de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublinregeling worden overgedragen aan Hongarije, onder meer het volgende geoordeeld:

105. However, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting European Union Member States to refrain from transferring asylum-seekers to Hungary under the Dublin Regulation (compare the situation of Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195). Furthermore, the Court reiterates that the time of the assessment of whether the applicant would be at a real risk of suffering treatment contrary to Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary is that of the proceedings before it. With that in mind, the Court refers to the most recent note issued by the UNHCR in which it appreciatively acknowledges the planned changes to the law by the Hungarian Government and makes particular reference to the fact that transferees that immediately apply for asylum upon their arrival in Hungary will no longer be subject to detention. Moreover, the UNHCR also remarked on the reported intention of the Hungarian authorities to introduce additional legal guarantees concerning detention and to ensure unhindered access to basic facilities. It finally noted that the number of detained asylum-seekers declined significantly in 2012 (see paragraphs 48-50 above).

106. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent report made by the UNHCR, the applicant would no longer be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(β) The applicant's complaints related to asylum proceedings in Hungary and possible refoulement

107. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different questions.

(...)

110. In any event, the Court again refers to the UNHCR's recently provided information on changes to Hungarian law and practice envisaged and already brought about and notes that it would appear that transferees now have sufficient access to asylum proceedings in Hungary and may await the outcome of the proceedings in Hungary, provided that they apply for asylum immediately upon their return.

(γ) Conclusion

111. For the reasons set out above the Court therefore concludes that the applicant's transfer to Hungary would not violate Article 3 of the Convention." (EHRM, 6 juni 2013, nr. 2283/12, *Mohammed v. Oostenrijk*; eigen onderlijning)

Het EHRM wijst er aldus op dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en aldaar onmiddellijk asiel aanvragen, niet meer het voorwerp zullen uitmaken van detentie. Verder wijst het Hof op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten. Onder deze omstandigheden oordeelde het Hof dat gelet op deze nota van het UNCHR, betrokkene geen risico aantoonde op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer. Bijgevolg weerhield het Hof de klachten van betrokkene inzake detentie en ontvangst van Dublin-terugkeerders niet. Inderdaad blijkt uit de nota dat garanties geboden worden dat personen die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en wiens asielaanvraag nog niet ten gronde behandeld werd in Hongarije, hun asielaanvraag alsnog ten gronde behandeld zien als zij uitdrukkelijk verklaren dit te wensen, en dat zij, als zij onmiddellijk kenbaar maken asiel te willen aanvragen, niet zullen worden opgesloten. Zij mogen de behandeling van hun asielaanvraag dan ook afwachten in Hongarije. Het Hof benadrukt voorts dat, gelet op de meest recente informatie van het UNHCR inzake de wijzigingen van de Hongaarse wetgeving en praktijk, blijkt dat personen in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd naar Hongarije, aldaar voldoende toegang hebben tot de asielprocedure en zij de uitkomst van deze procedure in Hongarije kunnen afwachten, op voorwaarde dat zij onmiddellijk asiel aanvragen bij aankomst in Hongarije. Aldus blijkt dat verzoekers een opsluiting kan voorkomen wanneer zij onmiddellijk asiel aanvragen bij terugkeer in Hongarije, een gegeven waarvan zij door hun raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht.

Voorts blijkt dat verzoekers bij terugkeer toegang zullen hebben tot een grondige behandeling van zijn asielaanvraag zolang zij hun asielaanvraag onmiddellijk indienen bij terugkeer. Een vrees voor refoulement naar het land van herkomst wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Tenslotte blijkt dat verzoekers toegang zullen hebben tot essentiële opvangfaciliteiten. (zie: RvV, 28 februari 2014, nr. 119.902; RvV, 20 juni 2014, nr.125.860; RvV, 6 november 2014, nr. 132.860)

Waar verzoeker in hun verzoekschrift op uitvoerige wijze verwijzen naar passages uit rapporten die betrekking hebben op de situatie van asielzoekers wiens asielaanvraag definitief ten gronde reeds werd behandeld, dient te worden opgemerkt dat verzoekers geenszins aantonen zich in die situatie te bevinden.

Waar verzoekers zich beroepen op de laatste bijwerking van het AIDA rapport van 4 november 2014, tonen zij evenmin aan dat dit gaat over asielzoekers wiens asielaanvraag nog niet ten gronde werd behandeld.

Op basis van de rapporten waarvan in de bestreden beslissing een analyse kon worden gemaakt, kan niet worden besloten tot een schending van artikel 3 EVRM en van de overige wetsbepalingen die verzoekers werden opgeworpen.

Er wordt geen gegrond middel aangevoerd."

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat Hongaarse overheden instemde met de aan hen gerichte verzoeken tot terugname van de betrokkenen op grond van artikel 18(1) (b) van de Dublin III-verordening.

Artikel 18(1) (b) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;" (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat niet werd ingestemd met de terugname van verzoekers op basis van artikel 18 (1) (c) of (d), wat betekent dat de asielaanvragen niet als ingetrokken worden beschouwd en evenmin reeds werden afgewezen in eerste aanleg.

De toepassing van artikel 18 (1) (b) houdt in dat de eerste asielaanvragen die verzoekers op 7 december 2014 in Hongarije indienden, nog hangende zijn, m.a.w. er werd nog geen beslissing genomen in eerste aanleg.

Artikel 18(2) van de Dublin III-Verordening bepaalt :

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Dit betekent dat de Hongaarse instanties - na overdracht van de betrokkenen - het onderzoek van de hangende eerste asielaanvragen in eerste aanleg ten gronde zullen hervatten. Dit vindt ook steun in de informatienota van mei 2014 van het HHC (*‘Information note on asylum-seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary’*), die verzoekers voegen bij hun verzoekschrift. Daaruit blijkt dat wanneer een eerste asielaanvraag nog hangende is, Dublin–terugkeerders geen volgende asielaanvraag hoeven in te dienen maar dat hun eerdere asielprocedure wordt voortgezet bij terugkeer naar Hongarije.

Verzoekers kunnen dus gevolgd worden waar zij stellen dat zij bij terugname door Hongarije, in een gewone asielprocedure zullen terecht komen.

3.5. Verzoekers menen dat zij een risico lopen om in een gesloten centrum te worden vastgehouden.

In de bestreden beslissingen stelt de gemachtigde dat verzoekers, als Dublin-terugkeerders, niet zullen worden vastgehouden. De gemachtigde baseert zich hiervoor op een nota van UNHCR dd. december 2012 en op het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd): *“Wat de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers betreft wijzen we er op dat reeds in een rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden : “UNHCR observes that Hungary no longer denies an examination on the merits of asylum claim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers are no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procedures in Hungary has improved for those asylum-seekers returned to Hungary under the Dublin II system whose claims had not been examined and decided in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit decision on the substance of the claim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their claims upon their return, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum claim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary”, pagina 2, alinea 1).*

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Committee opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Iván & Anikó Bakonyi; "Asylum Information Database - National Country Report Hungary", up-to-date tot 30.04.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : “Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim (pagina 21, alinea 3).

Verder lezen we in het AIDA-rapport dat personen, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", niet worden opgesloten tenzij hun asielaanvraag in Hongarije reeds volledig werd behandeld: “Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Regulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative decision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing”, pagina 49, alinea 3).”

Wat betreft het AIDA rapport, merkt de Raad op dat de gemachtigde enkel citeert uit de laatste paragraaf van pagina 49 van het rapport die als volgt luidt: *"In the last quarter of 2012, the change in Hungary's immigration détention policy was envisaged due to vivid criticism from the HHC, the UNHCR and the European Commission, as well as the 3 judgments issued by the European Court of Human Rights.¹⁰¹ Following the changes in législation in January 2013, expulsion/deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the processing of their asylum application. As a conséquence, where they submitted their first asylum application immediately upon appréhension - in practice this is the moment before their first interview with the police - they were no longer detained in order to ensure the execution of an expulsion or déportation order. Asylum seekers returned to Hungary under the Dublin Régulation were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary, i.e. an in-merit negative décision - including manifestly unfounded applications - or withdrawal of the application in writing."*

De Raad stelt vast dat deze paragraaf op pagina 49 in verleden tijd wordt geformuleerd. Uit een nadere lezing van het rapport blijkt dat deze paragraaf onderdeel uitmaakt van een hoofdstuk "Detentie" waarin de historiek van vasthouding van asielzoekers in Hongarije wordt beschreven. Deze historiek geeft aan dat tussen 2010 en 2012 de vasthouding van asielzoekers meer regel dan uitzondering was. Eind 2012 werd dit vasthoudingsbeleid stevig op de korrel genomen door internationale en Europese instellingen en organisaties. In het licht van wetswijzigingen, werden vanaf januari 2013 asielzoekers en Dublin-terugkeerders niet langer vastgehouden, tenzij de asielaanvraag definitief afgesloten was of ingetrokken.

Op pagina 50 van het rapport wordt vermeld dat vanaf juli 2013, als gevolg van de wetswijzigingen, asielzoekers weer kunnen worden vastgehouden (*"From 1 July 2013 until the end of the year, pursuant to légal changes brought about by Act XCIII of 2013, first time asylum applicants can be detained in asylum détention, while immigration détention was used again for asylum seekers submitting subséquent asylum applications. As of January 2014, immigration détention is used only for those subséquent asylum applicants who do not have a right to stay in the territory of Hungary. These are the applicants whose subséquent applications for asylum were rejected by the OIN as manifestly unfounded or inadmissible. All other subséquent asylum applicants are detained in asylum détention"*).

Daarbij wordt een onderscheid gemaakt tussen asielzoekers die een eerste asielaanvraag indienen – zij worden vastgehouden op basis van de zgn. asielgronden ('asylum detention') – enerzijds; en asielzoekers die een herhaalde asielaanvraag indienen - zij worden vastgehouden op basis van zgn. verblijfsgronden ('immigration detention'), anderzijds. Vanaf januari 2014 werd de groep van asielzoekers die een herhaalde asielaanvraag indienen en die kunnen worden vastgehouden op basis van zgn. verblijfsgronden verder beperkt.

Voorts blijkt uit pagina 21 van het AIDA rapport eveneens dat eerste asielzoekers en Dublin-terugkeerders tussen januari 2013 en juli 2013 niet werden vastgehouden.

Vanaf juli 2013, als gevolg van de doorgevoerde wetswijzigingen, is vasthouding op basis van asielgronden ('asylum detention') zowel van toepassing op asielzoekers die een eerste asielaanvraag indienen als op Dublin-terugkeerders. (*"Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure. Between January and July 2013 they could not be detained to ensure the execution of the deportation order when they submitted their first asylum application immediately upon apprehension; in practice this was before the end of their first interview undertaken by the police. Asylum seekers, who were returned to Hungary under the Dublin Regulation, were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary. From 1 July 2013, pursuant to Act XCIII of 2013, the Asylum Act provides for "asylum detention". These amendments provide the grounds for detention of asylum seekers, applicable also to those who submit their first asylum application immediately upon apprehension or return in the Dublin procedure."*)

Ten overvloede, dit wordt tevens bevestigd in de informatienota van mei 2014 van het HHC (*"Information note on asylum-seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary"*) waarin wordt gesteld dat na de wetswijzigingen van juli 2013: *"A high number of first-time asylum-seekers arriving in Hungary, including many of those sent back to Hungary in a Dublin procedure, are now held in asylum detention throughout most or all of the asylum procedure"*.

Uit het bovenstaande volgt dat de gemachtigde een partiële en bijgevolg verkeerde lezing maakt van het AIDA rapport van 30 april 2014. Een integrale en grondige lezing van het AIDA rapport van april 2014

toont immers aan dat in juli 2013 wetswijzigingen werden doorgevoerd die de vasthouding van Dublin-terugkeerders mogelijk maakt. De gemachtigde kan bijgevolg ook niet meer nuttig verwijzen naar de nota van UNHCR dd. december 2012, die niet langer actueel is. De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen, in het licht van deze meer recente informatie, evenmin verwijzen naar het arrest van het EHRM van 6 juni 2013 (*Mohammed v. Oostenrijk*), aangezien dit arrest geen rekening houdt met wetswijzigingen betreffende vasthouding van asielzoekers en Dublin-terugkeerders die sinds juli 2013 in Hongarije in voege zijn.

De stelling van verzoekers dat zij als Dublin-terugkeerders een gewone asielprocedure zullen doorlopen, waarbij de behandeling van hun eerste en hangende asielaanvragen in Hongarije wordt hervat, en dat zij bijgevolg het risico lopen te worden vastgehouden in een gesloten centrum, vindt aldus grond in de stukken van het administratief dossier.

3.6. Verzoekers verwijzen naar een actualisatie van 4 november 2014 bij het AIDA rapport van 30 april 2014. (*"Since September 2014, asylum seeking families with children are detained in Hungary¹ based on a provision (Section 31/A (7) of the Asylum Act) that has been in force since the introduction of asylum detention in July 2013, but that had however never been applied before.*

According to the law, families can be detained for up to 30 days. According to the information from persons working in the field, the asylum detention facilities in Békéscsaba and Debrecen are now used specifically for detaining families, while Nyírbátor is used for single men.

The Hungarian Helsinki Committee (HHC) expresses concern over the situation of asylum detention facilities, which are not appropriate for the detention of families. Children do not attend school, no recreational or educational activities are organised inside the centres, very few leisure materials are available and food is not adequate for children. The HHC received also complaints from detainees that children are intimidated by police officers and armed security guards in uniform, with truncheons and handcuffs, present in the facilities.

In addition, the facility in Debrecen is particularly unsuitable for families, as the small and bleak fenced courtyard, with no trees or benches, cannot be used for any meaningful free-time activity.

Grounds for detention of asylum seekers include, among others, identification purposes, the submission of the asylum application at the airport, and risk of absconding. As highlighted in the latest version of the AIDA report, the latter ground is sometimes assessed in a "very arbitrary way", as it may be based on the asylum seeker's statement that Hungary is not their preferred country of destination.

Despite the Asylum Act's provision that the detention of families can be ordered only as "a measure of last resort", the HHC believes that this safeguard is not applied, in contrast with the principle of the best interest of the child. In particular, the best interest of the child is not taken into account and alternatives to detention are not duly considered. Therefore, decisions to detain families are not taken on the basis of an individual assessment as foreseen by Article 8(2) of the recast Reception Conditions Directive.")

Deze actualisatie betreft de detentie van asielzoekende gezinnen met kinderen in Hongarije en wordt bij het verzoekschrift gevoegd. De kern van deze actualisatie kan als volgt worden weergegeven: Sinds september 2014 worden asielzoekende gezinnen met kinderen in Hongarije vastgehouden op basis van een bepaling van de Hongaarse asielwet. Deze bepaling trad reeds in werking sinds juli 2013, maar werd evenwel nooit eerder toegepast. De Hongaarse asielwet voorziet verder dat gezinnen met kinderen tot 30 dagen kunnen worden vastgehouden. Het Hongaarse Helsinki Comité (hierna: HHC) uit bezorgdheid over de situatie van de gesloten asielcentra in Hongarije die niet geschikt zijn voor de detentie van gezinnen. Er is geen mogelijkheid om onderwijs te volgen, er worden geen recreatieve noch educatieve activiteiten georganiseerd in de gesloten centra en het voedsel is niet geschikt voor kinderen. Het HHC ontving ook klachten over intimidatie van kinderen door politieagenten en gewapende bewakers die aanwezig zijn in de centra. Er wordt benadrukt dat het gesloten centrum in Debrecen in het bijzonder ongeschikt is voor gezinnen. De gronden voor vasthouding van asielzoekers, zoals een risico op onderduiken, worden volgens het AIDA rapport van 30 april 2014, zeer arbitrair toegepast, bv. wanneer een asielzoeker aangeeft dat Hongarije niet zijn bestemming van voorkeur is. Hoewel de Hongaarse asielwet aangeeft dat de vasthouding van asielzoekende gezinnen enkel in laatste instantie kan worden bevolen, gelooft het HHC dat deze waarborg niet wordt toegepast en dat alternatieven voor vasthouding niet worden overwogen, wat in strijd is met het beginsel van het belang van het kind.

Verzoekers menen dat zij een risico lopen te worden gediscrimineerd omwille van het feit dat Hongarije niet hun land van bestemming was, aangezien de Hongaarse overheden nu weten dat zij een asielaanvraag op het Belgische grondgebied hebben ingediend. Volgens verzoekers werd slechts een

gedeeltelijke lezing van het AIDA rapport gemaakt, nochtans is een actualisatie beschikbaar op de website van het AIDA zodat de bestreden beslissingen niet voldoende gemotiveerd zijn. Verder betogen ze dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met artikel 6 van de Dublin III-verordening dat stelt “*Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop*”, noch met hun bijzondere situatie en die van hun drie kinderen als kwetsbare personen. Verzoekers menen dat indien zij aan Hongarije worden overgedragen zij een gewone asielprocedure zullen doorlopen en het risico lopen in een gesloten centrum te worden vastgehouden. Deze situatie in Hongarije voor asielzoekers met kinderen die worden vastgehouden, kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. De herkomst van het risico, *in casu* een bestreden behandeling in een EU-lidstaat, verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103-104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om het bestaan van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, par. 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, par. 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 108 in fine).

De betwiste handelingen en omstandigheden dienen een minimumniveau aan ernst te bereiken om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals onder meer de leeftijd van de betrokkenen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 249).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Deze vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers geldt des te meer wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, ongeacht of zij worden begeleid door hun ouders. De specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd, hun gebrek aan onafhankelijkheid en desgevallend hun status als asielzoeker. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is een determinerende overweging en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 99 en 119; EHRM 12 oktober 2006, nr. 13718/03, *Mubilanzi Mayeka en Kanink Mitunga v. België*, par. 55; EHRM 19 januari 2012, nr. 39472/07 en 39474/07, *Popov v. Verenigd Koninkrijk*, par. 91).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, par. 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, par. 75-76; EHRM 30 oktober

1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, par. 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)) .

3.8. De Raad stelt vast dat deze actualisatie van 4 november 2014 dateert van voor de bestreden beslissingen van 29 januari 2015. Noch uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze specifieke actualisatie omtrent de vasthouding van asielzoekende gezinnen met kinderen. Niettemin kan van de gemachtigde redelijkerwijze worden verwacht dat hij kennis heeft of minstens kennis had moet hebben van deze actualisatie. De gemachtigde diende aldus op de hoogte te zijn van dit nieuw vasthoudingsbeleid in Hongarije ten aanzien van asielzoekende gezinnen met kinderen.

De verwerende partij merkt in haar nota op dat verzoekers niet aantonen dat deze actualisatie van november 2014 betrekking heeft op asielzoekers wiens asielaanvraag nog niet ten gronde werd behandeld.

Dit verweer kan niet worden gevolgd. Uit het gestelde in punt 3.5. volgt dat Dublin-terugkeerders een risico lopen om te worden vastgehouden in een gesloten centrum.

Waar asielzoekende gezinnen met kinderen vroeger in de praktijk niet werden vastgehouden, toont de actualisatie van het AIDA rapport dd. 4 november 2014 aan dat asielzoekende gezinnen met kinderen sinds september 2014 eveneens het risico lopen te worden vastgehouden doordat de Hongaarse overheden heden toepassing maken van wettelijke mogelijkheden daartoe.

Uit het een en ander volgt dat niet kan worden uitgesloten dat verzoekers, als Dublin terugkeerders en als asielzoekende gezin met kinderen, bij terugname door Hongarije een risico lopen op vasthouding.

3.9. Indien kinderen, al dan niet begeleid, worden vastgehouden in gesloten centra, moeten de opvangomstandigheden voor minderjarige asielzoekers - gezien hun nood aan bijzondere bescherming, hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid - aangepast zijn aan hun leeftijd zodat wordt gegarandeerd dat die omstandigheden geen situatie van stress en angst creëren voor deze kinderen, met bijzonder traumatische gevolgen. Zo niet, kunnen de opvangomstandigheden het minimumniveau van ernst bereiken dat vereist is om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen (EHRM 19 januari 2010, nr. 41442/07, *Muskhadzhiyeva e.a. v. België*; EHRM 13 december 2011, nr. 15297/09, *Kanagaratnam e.a. v. België*; EHRM 19 januari 2012, nr. 39472/07 en 39474/07, *Popov v. Verenigd Koninkrijk*, par. 102; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 119).

In deze optiek bepaalt artikel 11 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: Opvangrichtlijn) dat lidstaten in bijkomende waarborgen moeten voorzien wanneer kwetsbare personen, zoals kinderen, worden vastgehouden. Zo wordt onder meer bepaald dat bewaring van minderjarigen een maatregel is die pas in laatste instantie wordt genomen en nadat is gebleken dat andere, minder dwingende maatregelen, niet doeltreffend kunnen worden toegepast. Deze bewaring moet zo kort mogelijk zijn en alles moet in het werk worden gesteld om de bewaring op te heffen en de minderjarige te plaatsen in een voor minderjarigen geschikte accommodatie. In bewaring gehouden minderjarigen moeten kunnen deelnemen aan vrijetijdsactiviteiten, met inbegrip van spel- en recreatieve activiteiten die passen bij hun leeftijd.

Hierbij wordt herinnerd dat artikel 6 van de Dublin III-verordening lidstaten ertoe verplicht in alle procedures waarin deze verordening voorziet, het belang van het kind voorop te stellen. Dit beginsel van het belang van het kind wordt ook bevestigd in overweging 13 van de preambule.

Uit de actualisatie van het AIDA rapport dd. november 2014, waarvan de gemachtigde op de hoogte diende te zijn, blijkt dat er bezorgdheid bestaat over de situatie van de gesloten asielcentra in Hongarije die niet geschikt zijn voor de detentie van gezinnen. Het HHC stelt dat er geen mogelijkheid is om onderwijs te volgen en dat er geen recreatieve noch educatieve activiteiten worden georganiseerd in de gesloten centra. Er is verder sprake van intimidatie van kinderen door politieagenten en gewapende bewakers die aanwezig zijn in de centra. Er wordt benadrukt dat het gesloten centrum in Debrecen in het bijzonder ongeschikt is voor gezinnen. Hoewel de Hongaarse asielwet aangeeft dat de vasthouding van asielzoekende gezinnen enkel in laatste instantie kan worden bevolen, gelooft het HHC dat deze

waarborg niet wordt toegepast en dat alternatieven voor vasthouding niet worden overwogen, wat in strijd is met het beginsel van het belang van het kind.

3.10. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijk schending van artikel 3 EVRM bij terugname van verzoekers door Hongarije. In dit kader is de gemachtigde er toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 293 en 388).

Op basis van het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de gemachtigde op de hoogte was van het bestaan van de drie minderjarige kinderen van verzoekers.

Voorts blijkt uit het gestelde in punt 3.5. dat de gemachtigde een slechts gedeeltelijke lezing maakte van het AIDA rapport van 30 april 2014 en daardoor verkeerdelijk stelde dat Dublin-terugkeerders niet worden vastgehouden in Hongarije. Een integrale en grondige lezing van het AIDA rapport van april 2014 maakt duidelijk dat in juli 2013 wetswijzigingen werden doorgevoerd die de vasthouding van Dublin-terugkeerders mogelijk maakt.

Tenslotte wordt vastgesteld dat de gemachtigde, in het kader van het door hem gevoerde onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, op de hoogte diende te zijn van het nieuwe vasthoudingsbeleid in Hongarije ten aanzien van asielzoekende gezinnen met kinderen, zoals vermeld in de actualisatie dd. november 2014 van het door de gemachtigde gebruikte AIDA rapport. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze meest recente informatie.

Daargelaten de vraag of verzoekers melding maakten van enige bezorgdheid omtrent vasthouding en de omstandigheden van vasthouding in Hongarije, geldt onder artikel 3 EVRM de bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers des te meer wanneer er kinderen betrokken zijn, zelfs al worden ze begeleid door hun ouders. De gemachtigde diende dan ook de extreme kwetsbaarheid en de specifieke noden van de minderjarige asielzoekende kinderen als een essentiële en concrete overweging in de besluitvorming omtrent de toepassing van de Dublin III-verordening mee nemen. De Raad benadrukt in deze tevens ook de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest bij de tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de gemachtigde concreet oog heeft gehad voor het belang van de aanwezige minderjarige kinderen. De dubbele kwetsbaarheid van de kinderen, als asielzoekers en als kind, en hun specifieke noden blijken geen essentiële overweging, minstens een overweging, te hebben gevormd in de besluitvorming.

Zodoende is niet volledig, afdoende en concreet nagegaan of verzoekers bij terugname zullen worden vastgehouden noch of zij zullen worden vastgehouden in voorzieningen en omstandigheden aangepast aan de leeftijd van hun minderjarige kinderen.

In het licht van de hierboven uiteengezette omstandigheden van de zaak, besluit de Raad dat er geen, minstens onvoldoende, zorgvuldig en nauwgezet onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden van het individueel geval - in het bijzonder waar in het kader van een nieuw vasthoudingsbeleid ten aanzien van asielzoekende gezinnen met kinderen in Hongarije, de kwetsbaarheid en de specifieke noden van verzoekers' minderjarige kinderen noodzaken dat de voorzieningen en omstandigheden van vasthouding aangepast zijn aan hun leeftijd. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht artikel 3 EVRM wordt aangetoond

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige middelonderdelen behoeven geen verdere bespreking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van 29 januari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26*quater*), worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES